

Oldřich Mikulášek

Žena-kamínek

Ty, z moře vyvřelá,
a věky, věky spící,
z bílých pěn černá pěna,
ty z vln na vlnu schoulená,
jednou i potisící,
ty vlnu vln, ty nevlna,
ty mrtvý beduíne,
temný i v bílé, té jiné,
ty, zkamenělá žena,
ty malá mumie,
která tu žiješ,
ty z moře vyvřelá,
mnu si tě dlouho v dlani
a budu bez přestání cítit,
jak čistá voda vodou
vodu na vodu
čistší umyje.

Sólo pro dva dechy (1983)

Pokus o ticho

Listí slétá,
už celá léta slétá
listí
ze stromu a vítr
je žene po zemi.

A kdy my budem čistí,
čistí toho světa
jak strom, ze kterého
zbyla holá věta,
zahřívána ptáčkem,
který neodlétá,
jen sám zkřehlý
na čas oněmí?

Veliké černé ryby a dlouhý bílý chrt (1981)